

List obete sexuálneho zneužitia svojmu páchatelovi

Cesta k odpusteniu

Mladá žena (Noemi– meno zámerne zmenené), sa chcela so mnou rozprávať. Zúčastnila sa víkendového kurzu v našom centre pre duchovné cvičenia na Lukovom dvore. Prinajmenšom 5 minút nič nepovedala, iba tam sedela a uprene hľadela do rohu. Pohľad na jej krásnu tvár bol ako pohľad na smútok samotný. Nakoniec povedala: „Bola som sexuálne zneužitá ako dieťa.“ Tak začala jej cesta z temnoty ku svetlu. Ako dôsledok toho, čo sa jej stalo vo veku asi 10 rokov, Noemi mnohými spôsobmi zaostávala v jej osobnom rozvoji. Musela sa doslova vrátiť späť do života a učiť sa žiť odznovu. Na konci kurzu, keď som ju stretol na chodbe, cítil som nutkanie povedať: „Jedného dňa zažiješ vzkriesenie“.

Odvtedy Noemi pravidelne chodievala na duchovné vedenie, „duchovnú terapiu“ by bolo správnejšie vyjadrenie. To, že som kňaz, ktorý poskytoval bezpečné miesto na rozhovor, jej uľahčovalo skúsiť znovu dôverovať. Vybudovať túto dôveru zabralo veľa času a trpezlivosti. Asi po dvoch rokoch nabrala dosť sebadôvery, aby vyhľadala pomoc u psychoterapeutky. Keď išla na prvú schôdzku, požiadala ma, aby som ju tam doprovodil.

Pretože trpela poruchou postraumatického stresu, veľa krát mala spätné spomienky, prudké chvenie nôh alebo celkovú triašku tela. Jej pocity smútku, hnevu a zlosti boli niekedy extrémne silné. Učiť sa dotýkať a byť dotýkaná bola dlhá a dôležitá časť jej opätovného spojenia so životom: vyhýbala sa obyčajnému podávaniu rúk, pretože to vyžadovalo príliš veľkú námahu. Keď sa po prvýkrát nechala objať jednou rehoľnou sestrou z centra, bolo to pre ňu víťazstvo. Túžila po dotyku a zároveň sa ho obávala, to jej spôsobovalo veľký vnútorný tlak a napätie.

Radšej sedávala na poduške na zemi ako v pohodlnom kresle. Bola veľmi kreatívna osoba, rada sa vyjadrovala kreslením. Sedenia často nabrali nepredvídané zmeny. Keď to začínalo byť pre ňu príliš silné, niekedy vyšla z miestnosti a dokonca aj von z domu, ale vždy sa vrátila po 10-20 minútach. Počas jedného sedenia odišla do rohu, úplne sa zahalila plachtou a ľahla si na dlážku. Po pár minútach som sa pokúsil nadviazať s ňou kontakt, ale neúspešne. Potom som začal čítať príbeh ako Ježiš zavolať Lazára von z hrobu. Začala vzlykať, plakať a nakoniec vykrikla „nie“. Vyjsť zo svojho hrobu bolo pre ňu veľmi bolestivé: potlačiť svoje pocity, emócie by bolo oveľa ľahšie ako čeliť pravde.

V ženskej podpornej skupine, Noemi nadviazala svoje prvé priateľské vzťahy. Jej schopnosť dôverovať a pripojiť sa k iným vzrastala. Stále bolo veľa zdarov a nezdarov, neúspechov, kríz a niekedy dokonca aj pokušenie všetko vzdať.

Dôležitým bodom na jej ceste je odpustenie. Počas tých rokov som sa o tom nikdy nezmienil, vediac o tom, že v prípadoch aký má ona, odpustenie je dlhý proces. Pred rokom sa Noemi zmienila o nejakom vnútornom volaní po odpustení. Raz ma požiadala, aby som našiel v Biblii, najmä v žalmoch, nejaké pasáže o odpustení. Vytlačil som malú kartu: *„Svedectvo Pánovo je hodnoverné, dáva múdrosť maličkým.“* (Ž 19,7 *„Buďte milosrdní, ako je milosrdný váš Otec!“* (Lk 6,36).

O pár týždňov neskôr mi ukázala rukou písaný list adresovaný páchatelovi:

Ahoj.....

Chcela by som sa spolu s Tebou vrátiť do môjho detstva a tvojho dospievania – asi tak popíšem to obdobie, ktoré veľmi poznačilo môj život

Pamätám si pootvorené dvere tvojej izby, do ktorej som ako to malé dievča prvý a posledný krát vstúpila, ako som sa rozhliadala po tej útulnej čistej, na chlapca prekvapujúco upratanej, izby. Pri okne si mal stôl so stoličkou a ja som si dovoľila zobrať do rúk tvoj album plný známok, hodnotných a precízne uložených. Zaujali ma. V tom si cez tie pootvorené dvere vstúpil Ty, mám pred očami dospievajúceho mladého muža – chlapca, ktorého som sa nebála, nepredpokladala som totiž, že niekto koho poznám, vstúpi do môjho života, aby si vzal čo mu nepatrí! Vstúpil si potichu akoby si mal niečo „za lubom“ Potichu úplne potichu si zatvoril dvere svojej izby. Usmieval si sa a ten úsmev bol taký..... prefíkaný.....

Pýtal si sa ma, že čo robím? Odpovedala som a ukázala tvoj album, usmiala sa na Teba. Sadol si si, ja som stála pri stole a ďalej pozerala tvoj album. Povedal si, aby som si sadla na kolená a pomohol si mi. Sadla som si len na kúšтик tvojich nôh laktami rukami opierajúc sa o stôl, aby som si lepšie mohla pozeráť tvoj album – tmavo červený, plný známok. Najprv som pocítila ako hladkáš rukami môj chrbát pod tričkom. Trochu ma to štekľilo, no bolo to príjemné nebála som sa. Potom si prešiel rukou dopredu cítila som ako, prisunul si ma viac ku sebe a ja som sa Ťa len spýtala, že či sa budeme rozprávať. Ty, že áno! No nerozprával si sa !Počula som len tvoje dychčanie, ktoré vo mne vyvolalo paniku a pocítila som ako tvoje ruky prešli mojim telom - to ako si sa ma dotýkal bolelo... Bolesť mi vykrivila telo, začala som zuby a chvíľu vôbec nedýchala. Neschopná vydať hlas zo seba. Potom si už nič nepamätám, mám tam čiernu dieru.

Iba to si ešte pamätám, keď som „prišla ku sebe“, ako som čupela v tvojej izbe pri posteli a ty si tam už nebol, bola som tam sama.

Nedokázala som potom už nikomu dôverovať, stále som sa obviňovala, mala som problémy komunikovať. Chalanom som sa vyhýbala. Nebola som schopná mať nejaký vzťah. Žila som v úplnom uzavretí, samote, myslela som si, že musím len odpúšťať. Moja psychika bola nainfikovaná tým, že nie som čistá, dosť dobrá, že nič nezvládnem, že som len odpad navlečený v koži. Že musím neustále utekať a schovávať sa, že nemám žiadnu budúcnosť. Veľakrát som uvažovala nad samovraždou, nebola som schopná cítiť, prijať svoje telo, svoju ženskosť, pre mňa prestal existovať skutočný, reálny svet hrôza a des pri dotykoch.

To, čo si urobil ako chalan, ktorý mal možno problém so svojou sexualitou, Ťa neospravedľuje!

V mojom srdci je túžba – túžba odpustiť Ti, no Tvoje konanie neschvaľujem.

Napriek tomu všetkému, aký dosah malo Tvoje správanie – tak sebecké a neuvážené, MOJU HODNOTU SI NEZNIČIL , JA ŽIJEM – učím sa žiť, komunikovať, žiť vzťahy.....

Po prvýkrát v živote ťa chcem pustiť z toho – väzenia, neodpustenia aby Tvoj život mohol byť viac naplnený a požehnaný.

*Chcem prísť a povedať Ti dve slová : ODPÚŠŤAM TI.
Nemám žiaden dôkaz toho činu – no najväčším dôkazom som ja.*

S hlbokým pohnutím som sa jej opýtal, čo zamýšľa urobiť s tým listom. Myslel som si, že ho spáli aby tak skončila s touto časťou jej života a pohla sa dopredu. Navrhol som, aby počkala a zvážila poslanie listu. Obávajúc sa, že by sa to mohlo dostať do rúk niekoho iného, povedala, že jedinou prijateľnou voľbou bude, keď mu to dá osobne. Ale aby to urobila, potrebovala viac času. Niekoľko týždňov sa nič nedialo okrem toho, že list prečítala pred podpornou skupinou.

Požiadala ma, aby som vložil list na nejaký čas do svätostánku v našej kaplnke a denne sa modlil za to, čo má byť ďalší krok: osobné podanie listu. Potom mu zavolala – prvý kontakt po rokoch – zistila, kedy by mohol byť doma. Poprosila ma, aby som ju zaviezol do mesta, kde teraz býva. Jej plán bol jednoducho podať mu list a povedať mu, že nemá čas, aby zostala dlhšie, pretože páter má schôdzku v inom meste. (Dobrý dôvod nezostať tam, skutočne sme mali úmysel navštíviť ďalšiu ženu z podpornej skupiny)

Noemi bola počas cesty veľmi napätá. Cestou sprevádzala nás dúha na oblohe! Veci sa neukázali byť také ako boli naplánované. Človek mieni – Boh mení... a tak aj v tomto prípade: Nebolo inej možnosti než vstúpiť do bytu. Situácia bola taká napätá, že sa ťažko znášala dokonca aj mne. Moja nervozita vzrastala po minútach, pretože som sa obával, že budeme musieť odísť bez toho, aby Noemi diskrétne podala list. Zdržali sme sa asi hodinu a len v úplne v poslednej chvíli, keď nás odprevadil ku autu, mala príležitosť byť s ním chvíľu osamote. Podala mu list a povedala: „Prečítaj si to, keď budeš sám“. Vonku z mesta pred dreveným krížom som zastavil: Noemi potrebovala trištvrte hodinu na uvoľnenie napätia, ktoré sa v nej nahromadilo. Ten muž vôbec neodpovedal. Noemi mu zavolala o niekoľko mesiacov neskôr a opýtala sa, či si prečítal ten list. Zaprel, a povedal: prečítal len jednu stranu a roztrhal ho a v telefóne bolo počuť jeho smiech.

Noemi má milosť a šancu mať psychoterapeutku, podpornú skupinu a kňaza, ktorí ju sprevádzajú. Napriek všetkej pomoci, uzdravujúca cesta bola a ešte stále je pre ňu veľmi namáhavá. Je to skutočne ako krížová cesta, ale cesta, ktorá vedie k novému životu.

p. Jozef Hegglin MSC